

Men det er også en national forpligtelse. Det er også præsidenten for Kenya, som skal forpligte sig til at bruge noget af sit nationalbudget til social udvikling. Det er også i Saudi-Arabien og Kuwait, man skal bruge sit nationale budget til social udvikling. Der er mange lande, hvor man, hvis man kigger på deres nationalbudget, godt kan se, at der er noget, der går til social udvikling, sundhed, osv., men det er meget ofte noget, der kommer fra bistandshjælp, mens det, de selv betaler for, er militæret og andre ting. Så en forpligtelse nationalt til, at man skal bruge mindst 20 pct. af sit statsbudget til social udvikling, er mindst lige så vigtig som den internationale forpligtelse.

Så har jeg noteret mig, at det går lidt trægt med 0,7 pct.-målsætningen. Jeg deltog i Riokonferencen. Dengang nåede man frem til, at verdenssamfundet forpligtede sig til, at det skulle nås inden år 2000. Nu er det blevet til en skarp parentes med, at man vil prøve på at nå op på 0,7 pct., og målsætningen: år 2000 er forsvundet, så der er noget at kæmpe for. Det er noget, vi selvfølgelig også på de årlige generalforsamlinger skal arbejde videre med – vi kan nok ikke løse alle problemerne under Københavnkonferencen. Jeg noterer mig bare, at der er tale om et tilbageslag i forhold til Rio.

Så synes jeg også, at det er vigtigt – som også udviklingsministeren sagde – at det skal være handlingsorienteret, og at vi skal bruge det eksisterende apparat. Når vi skal måle den sociale udvikling, skal vi ikke begynde at lave nye kommissioner. Jeg noterede mig, at fru Lotte Henriksen ville have en socialkommission. Hvis det betyder, at man ligesom med Brundtland-rapporten laver en rapport og sætter fokus på nogle centrale problemer, synes jeg, det er i orden. Men jeg synes faktisk, det er vigtigt, at det er integreret i FN-systemet, og at vi ikke laver ny knopskydning. Vi har hele apparatet, men det skal bruges på den rigtige måde, bl.a. ved, at man sørger for social statistik, der viser, hvordan landenes tilstand er, så man hvert år eller i hvert fald med jævne mellemrum kan holde landene fast på, at de har været med til at skrive under på nogle målsætninger og nogle forpligtelser. Den nationale rapportering er vigtig, og det er også vigtigt, at der findes internationale sammenlignelig statistik på dette område.

Vi har fra dansk side lagt ud med en landerapport, og i den forbindelse kan man spørge sig selv: Er Danmark en succeshistorie, hvor alle andre lande er langt bagefter? I Danmark plejer

vi at mene, at vi er meget, meget, meget bedre end de fleste andre i verden. Det er vi sådan set også, men man kan se, at det danske velfærdssystem har nogle svagheder. Noget af det, jeg vil pege på, er, at selv om der ikke er nogen, som lider nød på den måde, som man ser det i ulandene, med sultende mennesker på gaden osv., har vi pacificeret, marginaliseret, en forfærdelig masse mennesker. Det viser noget om, at selv i et velfungerende velfærdssamfund som det danske er der problemer, og dem skal vi arbejde videre med.

Vi skal ikke kritikløst sige til ulandene: Her skal I se et flot samfund, det skal I bare efterleve. Jeg tror nok, at man i mange ulande ville mene, at vores måde at forsørge de ældre på – med at betale os fra det og så i øvrigt ikke have mange familiebånd – måske ikke lige er dét, de vil efterspørge. Det er vigtigt, at vi holder fast i, at vi godt kan blande os i andre landes interne anliggender. Interne anliggender gælder ikke mere. Det gælder også forebyggelse af konflikter. Vi har masser af konflikter rundt omkring i verden. Vi kan tage Tjetjenien. Hvad skaber det ikke af flygtningeproblemer og andre problemer, som i sidste ende bliver sociale problemer?

Det er vigtigt, at vi siger, at både menneskerettigheder og miljøhensyn og forebyggelse af konflikter er noget, som angår det enkelte land. Netop når vi ser på vores egen bistand og vore egne sociale problemer, skal vi sørge for, at vi ikke yder en bistand til udviklingslandene, som sætter et kontinent som Afrika på en art varig bistand. Derfor noterede jeg mig også med glæde, at ministeren sagde, at det ikke er programmer for, men programmer med udviklingslandene. Vi skal arbejde sammen om at få en udvikling i gang.

Til sidst vil jeg sige: Hvad er egentlig succeskriteriet? Her vil jeg på en måde appellere til pressen, for vi vil sikkert få mange historier om folk, der vader i luksus, samtidig med at de taler om gadebørn i Latinamerika. Det er nemt at lave den slags historier. Men det, der er succeskriteriet, er, at FN får etableret en form for dårlig samvittighed i verden. Det er FN's vigtigste funktion, og FN's succes ligger i, at landene føler sig forpligtet, og at det kan bruges i den lokale debat, når statslederne kommer hjem fra topmødet.

Pia Christmas-Møller (KF):

For første gang nogen sinde sætter verdenssamfundet direkte fokus på den sociale udvikling